

เทศน์เช้า วันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๖๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ เราอุตสาห์ชวนขวยกันมา วันนี้หยุดยาว หยุดยาวมาวัดมาวามาเพื่อ
ประพฤติปฏิบัติ เวลาประพฤติปฏิบัติ พระมาจากคนแต่ไม่ใช่คน ถ้าคนก็เป็นคน คนมีเพศหญิง
เพศชาย เวลาพระเป็นนักบวช นักบวชมีศีลมีธรรม แล้วยังเป็นพระปฏิบัติด้วย พระปฏิบัติเขาจะ
สงวน จะพยายามรักษากิริยา รักษากิริยาไว้เพื่ออะไร ไม่ให้กิเลสมันแฉลบไป กิเลสมันจะแฉลบ
ออกนะ โลกนี้พร่องอยู่เป็นนิจๆ มันมีความขาดแคลนอยู่ตลอดเวลา ความขาดแคลนของโลกนี้
ถ้าความขาดแคลนของโลกนี้ สิ่งที่จะสมบูรณ์ สมบูรณ์ได้ด้วยธรรมะ ด้วยการขัดเกลาใจ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ธรรมเหนือโลก เหนือโลกคือสมบูรณ์
แบบ ไม่มีสิ่งใดขาดตกบกพร่องในใจอันนั้นเลย แต่สิ่งที่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
เกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะมีแต่ความวิตกกังวล มีแต่ความทุกข์ความยากทั้งนั้นนะ เวลาไปเที่ยว
สวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย ถ้ามมหาดเล็ก “เราต้องเป็นอย่างนี้ใช่ไหม” มันมีความ
ทุกข์ความยากไปทั้งนั้นนะ เพราะเป็นพระโพธิสัตว์ พระโพธิสัตว์ปรารถนาคุณงามความดี แต่
ปรารถนาคุณงามความดี ความดีอันนั้นยังไม่มีใครตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ยังไม่มีใครรู้จักความดีจริง

ความดีทางโลกนี้ ความดีของโลก โลกนี้พร่องอยู่เป็นนิจ เวลามันทุกข์มันยาก มันขาดมัน
แคลนก็ความบกพร่องมันมีอยู่ ถ้าเวลาชวนขวยคุณงามความดี คุณงามความดีก็เต็มไม่เคยเต็ม
คุณงามความดีมันเต็มไม่ได้ มันพร่องอยู่ตลอดเวลา

เราเกิดมากับโลกนี้ เราอยู่กับโลก เราเกิดมากับโลก เรามีพ่อแม่ แม่ พ่อแม่เกิดมาจากโลก
เพราะความไม่รู้ อวิชชาถึงได้พาเกิดมา เวลาเกิดมา เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา
พระพุทธศาสนาเวลาสอน สอนถึงการมีน้ำใจต่อกัน การเสียสละคือมีน้ำใจต่อกัน ถ้าไม่มีน้ำใจ
มันทำไม่ได้หรอก คนต้องมีน้ำใจต่อกัน แม้แต่การหลีกทางให้กัน มันก็เป็นบุญกุศลแล้ว

เวลาเราบอก เราอยากได้บุญๆ แล้วเราไม่มีทรัพย์สมบัติจะมาทำบุญของเรา เวลารอดสวน
กัน เราเดินไปบนถนน เราหลีกทางให้เขา บุญกุศลทั้งนั้นนะ การมีน้ำใจต่อกันนี่เรื่องของบุญ ถ้า

เรื่องของบุญ บุญคืออะไร บุญคือเราเสียสละให้เขา ให้เขาได้มีความสุขของเขาไป เพราะเราก็ปรารถนาความสุขของเรา แต่เรามีสติปัญญามากกว่าๆ เพราะถ้าเราหลีกเลี่ยงให้เขาไปแล้วเราก็อิงสะดวกใหญ่เลย แต่ถ้ากิเลสตัดความทะยานอยากมันไม่ยอมทั้งนั้นนะ

โลกนี้พร่องอยู่เป็นนิจ ความพร่องอยู่เป็นนิจคือหาความสมบูรณ์แบบไม่ได้ ถ้าหาความสมบูรณ์แบบไม่ได้ เราจะปรารถนาความสมบูรณ์แบบ เราทุกข์เรายากใจ แม้แต่ความคิดความเห็นของเรามันก็ไม่สมบูรณ์แบบ มันก็พร่องของมันอยู่ เราถึงต้องมาแสวงหาของเรา แสวงหาความจริงในใจของเรา ในใจของเราะ เรามีบุญกุศลมากน้อยขนาดไหน ทำสิ่งใดประสบความสำเร็จ มันก็ประสบความสำเร็จนะ แต่ถึงที่สุดแล้วคอตกทั้งนั้นนะ เพราะอะไร เพราะมันเป็นสมบัติสาธารณะ มันเป็นสมบัติของโลก แล้วสมบัติของเราละ สมบัติของเราที่จะไปกับเรา

คนเราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะนะ ถึงที่สุดแล้วต้องสิ้นชีวิตไปทั้งนั้นนะ การสิ้นชีวิตไปสิ้นชีวิตไปก็จบไป คนตายแล้วสูญไม่มีอะไร ถ้าไม่มีอะไร ความวิตกกังวลมีหรือไม่ ความรู้สึกในใจมันมีหรือไม่ ถ้ามันไปกับความรู้สึกอันนี้ มันไป ถ้ามันไป ถ้าคนมีสติปัญญา เราเสียสละตั้งแต่ตอนนี้ เราทำบุญกุศลตั้งแต่ตอนนี้ ถ้ามันเสียสละไป สิ่งที่เสียสละมันเกิดจากใจ ใจเป็นผู้กระทำ แล้วใจอันนี้มันไปกับเราไป ใจนี้มันไปพร้อมกับเราไป

เวลาคนที่ตายแล้วเกาะโลงไปก็ๆๆ อยู่กันนะ อันนี้ไม่ต้องเกาะ เขาเอาของเขาไปเอง เขาทำของเขาไป ใครรู้ใครเห็นสิ่งใด นั่นนะมันจับลงที่ใจ สัญญาความจำได้หมายรู้มันจับไปหมดละ มันรับรู้ไปหมด แล้วเราทำอะไรไว้บ้าง

ถ้าเราทำด้วยน้ำใสใจจริงของเรา เราทำด้วยเจตนาของเรา ความดีของเรา มันอยู่ในใจนะ ระลึกเมื่อไหร่ก็ได้ๆ เราคิดถึงความดีของเราดี เราคิดถึงความดีเมื่อไหร่ๆ เราก็มีความอบอุ่นใจ เราคิดถึงความบกพร่องของเราดี คิดที่ไรมันก็เสียสละ ไม่น่าทำๆ แล้วใครเป็นคนให้คิด ใครเป็นคนชักนำ ไม่ต้องหอรอก มันทำของมันเอง มันรู้ของมันเอง

โลกพร่องอยู่เป็นนิจๆ ทีนี้เวลาเราจะมาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาจะให้สมบูรณ์แบบ สมบูรณ์แบบที่ไหน เวลาสมบูรณ์แบบก็องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป กิริยาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอันนั้นสมบูรณ์แบบ แต่ความสมบูรณ์แบบของเรา หายใจเข้านี่ก็พุด หายใจออกนี่ก็โธ ต่างคนต่างถม เวลาเราถม เราถมหัวใจของเรา

เวลาทะเลมให้มันเต็มเป็นไปได้ แต่หัวใจของเรา ถ้าใครมีสติปัญญาเวลามันถม มันเต็มของมันได้ ถ้ามันเต็มของมันได้ ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อัปนาสมาธิ ถ้ามันเป็นสมาธิขึ้นมาเห็นใหม่

สิ่งที่โลกนี้พร่องอยู่เป็นนิจ จิตนิสัยของคนมันแตกต่างกันไป ความรู้ความเห็นของคนแตกต่างกันไป เกรกรรมของคนก็แตกต่างกันไป กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน เวลาทำคุณงามความดีมา คุณงามความดีก็ไม่เท่ากันอีก คุณงามความดี เห็นใหม่ คุณงามความดีไม่เท่ากันไป ปฏิบัติด้วยกันสองคน คนหนึ่งก็มุ่งแต่ความสงบระงับ คนหนึ่งก็มุ่งแต่คุณงามความดี อีกคนหนึ่งก็มุ่งอยากมีฤทธิ์มีเดช อยากให้มีคนนับหน้าถือตา อยากให้มีชื่อเสียงเกียรติศัพท์เกียรติคุณ ใอันนั้นมันหลงโลกไปเลยนะ

นี่ไง ทำบุญด้วยกัน ปรารถนาด้วยกัน ทำด้วยกันมันยังไม่เหมือนกันเลย พอไปไม่เหมือนกัน ถ้าต่างคนต่างหายใจเข้านี้กพุท ต่างคนต่างหายใจออกนี้กโธ พุทโธๆ ของตน ใครจะขาดตกบกพร่องแคไหน ใครจะมั่งมีศรีสุขแคไหน จิตสงบเหมือนกัน จิตมันสงบเข้ามาเหมือนกัน จิตสงบเข้ามา เห็นใหม่ มันจิตนิสัยของใครก็เรื่องของเขา แต่ความสงบระงับในใจของเราก็เป็นในใจของเราละ

ถ้าความสงบระงับในใจของเราเห็นใหม่ จิตที่มันคึกคะนอง จิตคึกคะนองคือสร้างอำนาจวาสนาไว้มาก เวลามันสงบขึ้นมามันมีฤทธิ์มีเดชของมัน มันลอยขึ้นไปอยู่ข้างบน เห็นตัวเองนะ มี มีในหมู่คณะปฏิบัติของเรา เวลาจิตสงบเห็นไปนั่งอยู่บนก้อนเมฆเลย ไปเดินจงกรมอยู่บนอากาศเลย มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ นะ

เวลาในประวัติหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านบอกไว้ ท่านอยู่บนบ้าน เวลามีแขกมาเยือน บอกว่าให้ขึ้นบ้าน มันก็ขึ้นไปบนหลังคานั้นนะ บอกให้ลงหลังคา มันก็ลงบันไดไปเลย มันไม่เข้าบ้าน มันไม่เข้าความพอดีของมันไง

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าจิตมันคึก จิตมันคะนอง เขามีอำนาจวาสนาอย่างนั้น เขาเป็นของเขาโดยข้อเท็จจริงของเขา เขาเป็นจริงๆ มันเป็นจับต้องได้จริงๆ มันรู้ได้จริงๆ แล้วจะรู้วิธีแก้ไขอย่างไร แต่ไอ้พวกเรามันไม่มี จินตนาการไปเรื่อย โอ้ย! เห็นไปเรื่อย...อุปาทานนะ อุปาทานคิดอย่างไร ความคิดมันคิดได้ มันคิดให้เหมือนได้แต่มันไม่จริง แต่ถ้าคนเป็นจริง มันเป็นความจริงจริงๆ นะ ถ้าความจริงจริงๆ เราแก้จริงๆ นั้น

โลกนี้พร่องอยู่เป็นนิจ จะเอาให้มันสมบูรณ์ของมัน ให้มันระงับของมัน หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ มันจะไปจรดขอบฟ้าไหนก็แล้วแต่ จะไปก้อนเมฆไหน จะไปสวรรค์ชั้นไหนก็แล้วแต่ พุทโธถึงกลับมาได้หมด มันจะลงนรกอเวจีไปไหนก็แล้วแต่ มีความตจใจไปเห็นแล้วมันจะฟูในใจ ใจมันจะพอง ใจมันจะคึกคะนองขนาดไหน กลับมาพุทโธ หายหมด แต่เวลามันไปเห็นก้อนเมฆต่างๆ มันส่งจิตไปอยู่ที่นั่นไง มันไม่กลับมาไง “อู้สู! นี่สำคัญ อันนี้ยอดเยี่ยมๆ”

คำว่า “ยอดเยี่ยม” คำว่า “ดีงาม” ไปจบมาแล้ว ไปเห็นนรกอเวจีขึ้นมา เห็นแล้วมันตจใจ เห็นแล้วชนลูกขนพอง แล้วชนลูกขนพองมันก็อยากดูอยู่นั่นนะ มันกลับมาพุทโธไม่ได้ เพราะตอนนั้นมันพุทโธไม่เป็น เพราะมันไปเห็น เห็นใหม่ สิ่งใดๆ ที่ในโลกนี้เราไปเห็นทั้งนั้นนะ โลกนี้พร่องอยู่เป็นนิจ จิตใจมันพร่องของมันอยู่ จิตใจมันไม่มีหลักไม่มีเกณฑ์ของมันไป มันก็ไปตามความรู้ความเห็นของตน ไปตามวุฒิภาวะ วุฒิภาวะอ่อนแอ พออ่อนแอไปเห็นสิ่งใดก็นึกว่าเป็นความจริงๆ ความจริงเพราะอะไร ความจริงเพราะเราเห็นไง

ครูบาอาจารย์ท่านบอกเห็นจริงใหม่ จริง เห็นจริงๆ นั่นแหละ เห็นโดยอุปาทาน เห็นด้วยความวุฒิภาวะมันอ่อนแอ เห็นด้วยความไม่รู้ ถ้ามันเป็นจริงก็ไปเห็นจริงๆ นั่นแหละ เห็นจริงๆ ก็ติดจริงๆ ติดทั้งนั้นนะ ถ้าหายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ ถ้ามีสติปัญญาถึงกลับมาได้หมด ดิ่งกลับมา มันต้องเห็นความสำคัญของใจเราก่อน ถ้ามันเห็นความสำคัญของใจเรา สิ่งที่เราเห็นทั้งหมดไปจากใจทั้งนั้นเลย ถ้าไม่มีหัวใจไม่มีชีวิต มันรู้ได้อย่างไร ใครเป็นคนไปรู้มัน ใจที่ไปรู้ไปเห็น ใครเป็นคนไปรู้มัน ถ้าไม่มีเราจะไปรู้มันได้ไหม มันต้องมีเราก่อนใจ แต่เรามันโง่โง่ เพราะเรามันโง่ เราไม่มีวุฒิภาวะไง อวดดี อวดเก่ง อวดรู้ไง อวดรู้เลยไม่รู้ใจ ไปรู้สิ่งที่กิเลสมันป้อนให้ไง นี่โลกนี้พร่องอยู่เป็นนิจ

แต่ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา เรากลับมาพุทโธ สุขยอคนนะ พุทธานุสติ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้รู้ ผู้หลับไหล รู้ รู้แต่หลับไหล กิเลสมันปิดหูปิดตา ไปรู้ไปเห็น เห็นใหม่ โลกนี้พร่องอยู่เป็นนิจ มันพร่องอย่างนี้จริงๆ กิเลสทำให้พร่อง พร่องเพราะเราไม่เท่าทันมัน แต่ถ้าเราหายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ มันจะเต็มของมัน เอกัคคตารมณคือจิตตั้งมั่น จิตตั้งมั่นเพราะเหตุใด จิตตั้งมั่นเพราะมันมีสติปัญญา มันรู้เห็นความผิดพลาดอันนั้น มันกลับมาสู่ใจของเรา เพราะเห็นคุณค่าของใจเราใช่ไหม

ที่เราดูเราเห็น เรารู้หมดเลย ไอ้ที่ว่ามหัศจรรย์สุดขอบฟ้าขนาดไหนนะ เราเป็นคนรู้ มหัศจรรย์เกิดจากจิตเราทั้งนั้นเลย แต่เราไปเห็นว่ามหัศจรรย์ มหัศจรรย์เพราะอะไร มหัศจรรย์ เพราะมันไม่เคยเห็นไง พอมหัศจรรย์ พอเห็นบ่อยครั้งเข้าๆ มันชักจืดแล้วนะ เอ๊ะ! มหัศจรรย์นี้มัน ชักไม่น่าจะไว้วางใจแล้ว ถ้าคนมีสติสัมปชัญญะนะ ถ้าได้สัมผัสบ่อยๆ เข้า มันน่าจะไม่น่า ไว้วางใจแล้ว มันน่าจะไม่ใช่ๆ ถ้าโชมันต้องมันคงสิ ถ้าโชมันต้องอยู่กับเราสิ นี่มันน่าจะไม่ใช่ ถ้า คนมีปัญหา นะ ถ้าคนไม่มีปัญหา อู๋! มันเป็นอนิจจัง มันไม่คงที่ เราก็ดูแลมัน มันจะลุ่มหลง หลงไหลไปอย่างนั้นนะ

จิตนี้พร้อมอยู่เป็นนิจ ความพร้อมอยู่ในการประพฤติปฏิบัตินะ โลกนี้ก็พร้อมอยู่เป็นนิจ เพราะโลกนี้มันพร้อมอยู่เป็นนิจ เพราะโลกมันเกิดจากเราไง ถ้าโลกทัศน์ โลกทัศน์ก็หัวใจของเรา มันก็พร้อมอยู่ของมันไง ถ้าพยายามหายใจเข้านึ้ก พุทหายใจออกนึ้กโธ พยายามทำให้มันสมบูรณ์ แบบของมันขึ้นมา ถ้าสมบูรณ์แบบจนรักษาของมันได้ รักษาได้นะ

จิตเจริญแล้วเสื่อม เสื่อมแล้วเจริญ คนไม่เคยเจริญมันก็ไม่รู้ว่าความเสื่อมเป็นอย่างไร ไอ้ คนที่ไม่เคยภาวนาเลย มันก็บอกว่า ไม่ต้องภาวนาหรอก เราเกิดมาในชาตินี้มันก็มีความทุกข์ความ ยากพอแรงอยู่แล้ว เราทำบุญกุศลของเรา ก็เพื่อบุญกุศลอันนี้ บุญกุศล

บุญกุศลเป็นอมิส คำว่า “เป็นอมิสฯ” เวลาทำด้วยสติด้วยปัญญา มันก็มันคงของมัน แต่ เวลาถ้ากิเลสมันฟูขึ้นมา มันทั้งลึงเล มันสงสัย เอ๊ะ! เราทำถูกหรือเปล่า เราทำถูกหรือเปล่านะ มัน ชักแกว่งแล้ว เห็นไหม

แต่ถ้าเรามันคงของเรา นะ สิ่งนี้มันเป็นการฝึกหัดใจของเรา ถ้าฝึกหัดใจของเรา เราไม่มีที่ พึ่งจิตมันเร่ร้อน จิตไม่มีที่พึ่งอาศัยทั้งนั้น เราระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ของเรา แก้ว สารพัดนึกของเรา เราเป็นชาวพุทธไง เราเป็นชาวพุทธผู้ที่ประพฤติปฏิบัติเข้าไปแล้วถ้ามีดวงตา เห็นธรรมไม่ถือนมกตตื่นข่าว ก็จะไม่ถือนอกจากพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เท่านั้น สัจธรรม สัจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าไม่ถือนมกตตื่นข่าวคือไม่ถือนอกจากพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

เดี๋ยวนี้มันรื้อยแปดพันเก้า วัดทั้งนั้น มีรูปเคารพอะไรแปลกประหลาดมหัศจรรย์ เห็นแล้ว น่าสังเวช น่าสังเวชจริงๆ

พระ พระมาจากคน คนเป็นฆราวาสใช่ไหม เราก็ต้องมีสติปัญญา เราต้องศึกษาของเราใช่ไหม แล้วเห็นภัยในวัฏสงสารมาบวชเป็นพระ ถ้าบวชเป็นพระเป็นนักรบ เป็นนักรบแล้ว ถ้าบวชเป็นพระๆ ต้องถึงไตรสรณคมน์ถึงเป็นเณรได้ ถ้าถึงไตรสรณคมน์ พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วพระธรรมๆ พระธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอย่างนั้นหรือ ให้เคารพอะไร ให้เคารพพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ พระพุทฺธคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรมคือสังฆกรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วพระสงฆ์ พระสงฆ์ก็พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรมๆ

ถ้าใจเป็นธรรม ใจมันมั่นคง ไม่ถือนมกลตื้นขาว คือไม่ถือความเชื่อนอกจากพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วสิ่งที่ทำกันๆ เราไปดูสิ่งที่ทำกันๆ มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ หรือ แล้วมันสร้างไว้ในวัด พอมันสร้างไว้ในวัด คนที่มันผ่านไปมันเห็นเข้าก็นึกว่าศาสนาพุทธสอนอย่างนี้

ศาลเจ้า สาธุนะ ศาลเจ้าก็เป็นความเชื่อของเขานะ ศาลเจ้าก็เป็นศาลเจ้าใช่ไหม ใ้ที่นี่วัดแล้ววัดแล้ว พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ เห็นไหม เวลาถือว่าเราเป็นพระ เป็นพระถือศีลแล้วใครว่าอะไรไม่ได้ใช่ไหม เป็นพระใครก็พูดได้

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานนะ เวลามารมาดลใจๆ “มารเอ๋ย เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเรา ยังไม่เข้มแข็ง ยังไม่สามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วง คือความรู้ความเห็นผิดๆ ในพระพุทฺธศาสนาได้ เราจะไม่ยอมนิพพาน”

ท่านก็เผยแพร่ธรรมมา ๔๕ ปีจนมันคงแข็งแรงขึ้นมา มันคงแข็งแรงเพราะมีพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ มีครูบาอาจารย์ที่เป็นหลักเป็นเกณฑ์ ไปโต้แย้งกับพวกฤๅษีชีไพร โต้แย้งทั้งนั้นนะ พระสารีบุตรในธรรมบทเยอะแยะเลย ที่เวลาคนความเห็นต่างมาแล้วถกธรรมะกัน พระสารีบุตรนี้ปราบราบหมด

เมื่อไหร่ เห็นไหม “ถ้าภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเราเข้มแข็ง สามารถแก้คำจาบจ้วงของลัทธิต่างๆ ได้ อีก ๑ เดือนข้างหน้าเราจะนิพพาน”

แล้วนี่ก็เหมือนกัน เราเป็นใคร เราเป็นชาวพุทธใช่ไหม เราถือพระพุทฺธศาสนา ในทะเบียนเราก็ลงทะเบียนว่าเราเป็นชาวพุทธใช่ไหม ถ้าเป็นชาวพุทธ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้มรดกไว้ เห็นไหม พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ สังฆกรรมๆ

ที่เรามาวัดมาวากัน เราก็มาเพื่อทำบุญกุศล ถ้าบุญกุศลแล้วให้จิตใจมันคง มันคงแล้วถ้าจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นความจริงของเราๆ นะ ความจริงของเราก็หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธ

งานใดๆ ก็ทำมาแล้ว งานของเรา งานของหัวใจ แรงงานกาย แรงงานจิต เวลาหัวใจถ้ามันทำกัน หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธที่ร่างกายนี้ แต่ถ้าจิตมันสงบระงับเข้ามา มันมันคงของมันนะ ถ้าจิตสงบเข้ามานะ มันจะซาบซึ้งๆ จะเคารพธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก

นี่ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้กับเรา ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา แต่เราไม่เคยทำได้ พอไม่เคยทำได้เราก็ไม่คิดว่าหัวใจเป็นอย่างไร หัวใจ จิตนี้เป็นอย่างไร เพราะเราไม่เคยเห็นจิตของเราไง เราเกิดมาแล้วมันคือด้าน พอมันคือด้านก็มีแต่ความคิด ความคิดเป็นพาล โลกนี้พร่องอยู่เป็นนิจ แล้วมันก็ยังเที่ยววากเที่ยววากให้มันบกพร่องมากขึ้นไปอีก

ชีวิตของเราแท้ๆ เลย เกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ควรทำคุณงามความดีของเรา ควรจะสร้างบุญกุศลของเรา กลับมาถากมาถางให้หัวใจของเรามันมีบาปอกุศลต่อเนื่องกันไป

นี่ไง ว่าเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เกิดเป็นมนุษย์ที่มีคุณค่า อริยทรัพย์ๆ นะ การเกิดเป็นมนุษย์นี้ เพราะถ้าไม่เกิดเป็นมนุษย์มันต้องเกิดเป็นอย่างอื่น มันเกิดอยู่แล้ว จิตมันต้องเกิดอยู่แล้ว เพราะว่าจิตมันหมดวาระมันถึงจุด มันถึงมาเกิดเป็นเรา คำว่า “เกิดเป็นเรา” เพราะถ้าไม่เกิดเป็นเรามันเป็นอะไรละ ถ้าไม่เกิดเป็นเรา เป็นอย่างอื่น ไปทุกข์ไปยากไปไหม

แล้วถ้าเกิดเป็นเรานี้ละ พอเกิดเป็นเราเป็นมนุษย์ไซ้ใหม่ มีกฎหมายคุ้มครองไซ้ใหม่ แล้วเกิดในวัฒนธรรมของชาวพุทธ คุณติ คุณพ่อแม่พาลูกมาวัดมาวากทำไม มาปลุกฝังมันใจ ลูกฝังให้หัวใจมีที่พึ่งที่อาศัย เวลาเขามีความทุกข์ความยากมา เวลาคนเจ็บไซ้ได้ป่วย เขาไปโรงพยาบาลไปหาหมอ หมอถ้าไม่มียารักษา มันรักษาโรคนั้นไม่ได้

นี่ก็เหมือนกัน พระพุทธศาสนาก็ขังไว้ในพระไตรปิฎกแล้วก็ปิดมันไว้ พระธรรมคือสัญลักษณ์ คือพระไตรปิฎก พระพุทธคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธรูป พระธรรมก็อยู่ในตู้ พระสงฆ์ พระสงฆ์ก็ถือรูปเคารพอะไรก็ไม่ว่าเรื่อง แล้วจะรักษากันอย่างไร จะเอา

อะไรรักษาเวลาศึกษามา เห็นใหม่ ศึกษาว่ามันก็เป็นตำราฯ ได้ยามาก็อ่านฉลาดเลย อ้อ! รักษาได้
ทุกโรคเลย แล้ววางไว้ไม่เคยได้อะไรเลย

นี่ไง ศึกษาแล้วเปิดขวด เขย่าขวด เปิดขวด แล้วดื่มเข้าไป มันมีปฏิกิริยาอย่างไร มันแพ้ยา
อย่างไร นี่ก็เหมือนกัน เราฝึกหัดของเรา มันจะมีผลกระทบกับจิตแน่นอน เวลาจิตมีความรู้สึก
แล้วความรู้สึกนี้ควบคุมมัน มันคืนเกือบตาย เวลาเราไม่ปฏิบัติ โอ้โฮ! สุดยอด ขอดมนุษย์ ทำ
อะไรก็ได้ ทำแล้วประสบความสำเร็จหมด นั่งสมาธิมันนอกจะแตก ให้เดินจงกรมไม่ต้องไปไหน
นะ เดี่ยวเพื่อนมาชวนไปแล้ว นี่เวลาทำจริงๆ ขึ้นมา มันทำไม่ได้ เวลาศึกษามาความรู้ท่วมหัว เอา
จริงเอาจริงขึ้นมาไม่มีสาระ

ถ้ามันมีสาระขึ้นมา เห็นใหม่ ถ้าทำความจริงขึ้นมาแล้ว มันจะเคารพใคร เป็นปัจเจกตั้ง
เป็นสันตสิทธินะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามอบไว้ให้กับสันตสิทธิโก รู้จำเพาะตน เป็น
ปัจเจกตั้งรู้แจ้งในใจของตน รู้แจ้งๆ

แล้วอย่างอื่นมันเป็นรูปเคารพจากภายนอก แล้วใครมีความรู้ความเห็นอย่างไรก็วาดภาพ
กันไป แล้วถ้าใครมีวิหารน้อย ไอ้คนก็เชื่อตามๆ กันไปทั้งนั้นนะ ความเชื่อตามๆ กันไป

กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อแม้แต่อาจารย์พูด ไม่ให้เชื่อแม้แต่เราพูดอยู่เดี๋ยวนี้ ฟังแล้วกลับไป
ไตร่ตรองคิดเอา สร้างปัญหาเราขึ้นมา ไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น ไม่ให้เชื่อ แล้วเราฝึกหัดขึ้นมาให้เป็น
จริงขึ้นมา ถ้าเป็นจริงขึ้นมาแล้วมันไม่ต้องเชื่อใครหรอก ความจริงคือความจริง ความจริงเป็น
ความจริงวันยังค่ำ จะไปอยู่ที่ไหนก็เป็นความจริง แต่ถ้าเป็นความไม่จริง อยู่กับพวกเราเป็นความ
จริง ไปอยู่กับพวกเขากลัวภัยมันไม่กล้าพูด

แต่ความจริงเป็นความจริงวันยังค่ำ จะอยู่ที่ไหนก็เป็นความจริง แล้วความจริงอย่างนี้เรา
ฝึกหัดของเรา เราค้นคว้า ความจริงอย่างนี้สถิตอยู่ที่ไหนไม่ได้ เว้นไว้แต่ความรู้สึกคือใจ

หลวงตาท่านสอนประจำ สิ่งที่สัมผัสธรรมะได้คือความรู้สึกของเรา ไม่ใช่ตา ตาอ่าน
หนังสือ ตาหูจุกคลื่นกายเข้ามาสู่ใจทั้งนั้น แล้วใจได้สัมผัสความละเอียดลึกซึ้ง ความนุ่มนวล
ความสว่างไสว มรรคญาณ วิถีของจิต จิตมันพิจารณาของมันเป็นชั้นเป็นตอนเข้าไป เวลามันคาย
มันคายของมันอย่างนั้นนะ นี่ไง โลกนี้พร้อมอยู่เป็นนิจ เว้นไว้แต่ธรรมะ ธรรมเหนือโลก ธรรมะ
ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพ้นจากโลก พ้นจากวัฏฏะ ไม่มีความขาดแคลน ไม่มีความ

บกพร่องใดๆ ทั้งสิ้น แล้วความบกพร่องนี้เกิดขึ้นมาจากเจ้าชายสิทธัตถะคิดว่ามาทุกข์ยากขนาดไหน นี่ไง เกิดจากความทุกข์ จี้ทุกข์จี้ยากนี้แหละ เกิดจากความพร่องอยู่นี้แหละ แต่มันมีจิตมีวิญญาณ มีอำนาจวาสนา ถึงได้ฝ่าไฟ ถึงได้สนใจ ถึงได้ค้นคว้า แล้วมีการกระทำ

ไม่มีการกระทำไม่มีผล นึกเอาไม่ได้ อ้อนวอนไม่มี มีแต่เจตนาตั้งมั่นแล้วทำขึ้นมา ทำขึ้นมาให้เป็นสมบัติของเรา ไม่ให้มันบกพร่อง มันบกพร่อง มันขาดแคลน ทำให้มันสมบูรณ์ แล้วถ้าสมบูรณ์ขึ้นมามันสมบูรณ์ในใจนี้ ไม่ใช่สมบูรณ์จากเขาเคารพนบนอบ ไม่ใช่สมบูรณ์จากเขาเชิดชูบูชา ไม่มี จะสมบูรณ์ในใจดวงนี้ เอวัง